

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ¹

1.

Ε. Μ. 13164. Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετ' ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων (εἰκ. 1). Ταύτης ἐλλείπει τὸ κάτω δεξιὸν λοξῶς ἀποκοπέν, ὡς ἐπίσης καὶ τμῆμα τοῦ δεξιοῦ ἀκρωτηρίου. Σφζόμ. ὕψ. 094, πλάτ. 048, πάχ. 014. Εὐρέθη εἰς παλ. Κοκκινιὰν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Πύργου ἀριθ. 33. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει δύο ἀναγλύφους ῥόδας. Ἀνωθεν τούτων καὶ ὑπὸ τὸ ἀέτωμα ἔχει χαραχθῆ ἡ δηλωτικὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ταφέντος ἐπιγραφὴ

Δαικράτης

Δημοκράτους

Μιλητοπολίτης

καὶ ὑπὸ τούτους διὰ μικροτέρων γραμμάτων τὸ ἐπίγραμμα

Π[ολλο]ῖς ἀ<φ>νηδὸν δαίμων βίον ὥπασε προ[ο]ϊκ[α:]

5 παύροισιν δὲ ἔνυμον κτῆμα δικαιο[σύνην],
ἧς μέρος οὐκ ἐλάχιστον ὅδε ζωῶσι μετ[ασχών]
Δαικράτης κοινὸν τέρμα ἐπέρησε β[ίου]·,
οἰκείαις δ' ἐγ' χερσὶ τέκνων ἀλόχον τε ἀ[ρίστης]·
ε[ὐξενέτου Μοίρα] εὔστοχος . λ . . . τα

Στίχ. 1. Δαικράτης. Ἐν τῷ 7^ῳ στίχῳ Δαικράτης.

» 4. ἀφνηδὸν ἀντὶ ἀφνειόν.

» 9. Αἱ τελευταῖαι λέξεις λίαν ἐφθαρμέναι· πρὸ τοῦ Τ τὸ κατώτερον μέρος ἐνὸς Χ, ἂν μὴ Α, λίαν χαμηλόν· πρὸ αὐτοῦ ἴσως τὸ ἄνω τμῆμα Υ.

Ἡ ἐπιγραφὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ 4^{ου} π.Χ. αἰ. ἡμίσεος καὶ εἶναι, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἡ μόνη ἀττικὴ ἐπιγραφὴ ἐφ' ἧς γίνεται μνεῖα Μιλητοπολίτου. Ἰδὲ ἐν τούτοις τιμητικὸν ψήφισμα τῶν Ὀρωπίων ὑπὲρ [Μη·]νοφίλου . . . ωνος [Μιλ[η[τ]ο-
[πο]λ[ί]του] ἐν ΑΕ 1892, σ. 33. Πρόκειται περὶ κατοίκου τῆς γνωστῆς πόλεως τῆς Μυσίας, ἧς σπανίως γίνεται μνεῖα.

Τοῦ θανόντος ἐξαίρεται ἡ δικαιοσύνη, ἀληθὲς ἀπόκτημα, ἣν ὁ θεὸς χαρίζει εἰς ἐλαχίστους, ἀντιδιαστελλομένους ἐνταῦθα πρὸς τοὺς πολλούς, οἵτινες ἠυνοήθησαν μετὰ τὴν ἀπόκτησιν εὐκόλου πλούτου. Ἡ δικαιοσύνη² καὶ ἡ σωφροσύνη ἐθεωροῦντο ὡς αἱ κατ' ἐξοχὴν ἀρεταί. Ὁ ΠΛΑΤΩΝ διαλαμβάνει διὰ μακρῶν σχετικῶς ἐν τῷ ΙΒ' κεφαλαίῳ τοῦ Πρωταγόρου καὶ ἐπιλέγει: ἡ μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην, ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμῶς γέ πως μετέχειν αὐτῆς, ἡ μὴ εἶναι ἐν ἀνθρώποις.

¹ Ἰδὲ ΑΕ 1956, σ. 32 σημ. 1.

² Ἰδὲ καὶ IG II* 13098: SEG XIII ἀρ. 201.

2.

Ε. Μ. 13187. Στήλης λευκοῦ μαρμάρου δύο τεμάχια συγκολληθέντα. Τὸ κάτω ἔλλειπον συνεπληρώθη μὲ γύψον. Ἄνω φέρει εὐμέγεθες ἀνθέμιον ἐντὸς ἐγκοίλου ἡμι-κυκλίου. Εὐρέθη εἰς Γλυφάδαν περὶ τὰ 200 μέτρα βορειοανατολικῶς τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Νικολάου κατὰ τὴν καλλιέργειαν κτήμα-τος. Σφζόμ. ὕψ. 1.39 μ., πλάτ. 0.40, πάχ. 0.16. Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον δύο ἐσχηματοποιημένοι ῥόδακες καὶ ὑπὸ τούτους ἡ ἐπιγραφὴ

Σώσιπ[ο]ς

Γλαυκίδ[ου]

Αἰξωνεύς

χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ δευτέρου πιθανῶς τοῦ 4^{ου} π. Χ. αἰῶνος τετάρτου.

Στίχ. 2. Τὸ κενὸν εἰς τὸ τέλος εἶναι ἐπαρκὲς διὰ δύο γράμματα.

Ὁ Σώσιππος ἦτο προφανῶς ὁ πατὴρ τοῦ Γλαυκίδου II καὶ Σμικύθου, γνωστῶν ἐξ ἀττικῶν ἐπιγραφῶν. Ὁ πρῶτος τούτων εὑρεθαι προτείνεται ἐπὶ τοῦ ἐν IG II² 1202 ψηφίσματος, χρονολογούμενου ἀπὸ ἄρχοντος Θεοφράστου II, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 313/12 (=Hesperia 22, 1954, σ. 313), ὁ ἕτερος περιλαμβάνεται εἰς κατάλογον Ἀθηναίων ἱππέων εὑρεθέντα ἐν Σαλαμῖνι, χρονολογούμενον ἀπὸ τῶν περὶ τὸ 320 π.Χ. ἐτῶν (IG II² 1955).

3.

Ε. Μ. 13182. Μικρὰ λήκυθος λευκοῦ μαρμάρου εὑρεθεῖσα εἰς παλ. Χαλάνδρι. Ταύτης ἔλλειπει τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ λαιμοῦ καὶ ἄνω, ὥς καὶ μικρὸν τμήμα τῆς βάσεως λοξῶς ἀποκοπέν. Φέρει παράστασιν ἄνδρὸς γενειοφόρου, καθημένου, ἐστραμμένου πρὸς δεξιὰ καὶ συνάπτοντος τὴν χεῖρα πρὸς ἱστάμενον πρὸ αὐτοῦ νέον. Σφζόμ. ὕψ. 0.49. Ἡ ἐπιγραφὴ, δηλωτικὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ταφέντος εἰς τὸ μνήμα ἐφ' οὗ ἡ λήκυθος ἵστατο, ἔχει χαραχθῇ ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς ἱσταμένης μορφῆς

Ἰππίας

Τιμοθέο

Δοκρὸς

καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ 4^{ου} π. Χ. αἰῶνος τετάρτου.

Ἡ λήκυθος παρουσιάζει ἀρκετὰς ὁμοιότητας καὶ ἀναλογίας πρὸς τὴν ἐν Νικαίᾳ τῆς Γαλλίας καὶ ἐν τῇ Villa Guilloteau ὑπὸ τοῦ MOMMSEN ἀντιγραφεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ

Εἰκ. 1. Ἐπιταμβία στήλη τοῦ Δαιδοκράτους.

FRAENKEL ἐν Arch. Zeitung 1874, σ. 149 δημοσιευθεῖσαν (ιδὲ καὶ A. CONZE, Att. Grabr. ἀρ. 684: Inscr. Att. II 3 ἀρ. 3141: IG II² 9216). Καὶ ἐν ἐκείνῃ αἱ ἐν ἀναγλύφῳ παριστάμεναι μορφαὶ εἶναι δύο, γενειοφόρου πρεσβυτέρου καθημένου καὶ πρὸ αὐτοῦ νέου ὀρθίου, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι, κατὰ τὸν Conze, ἡ πρώτη τῶν μορφῶν εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὰριστερά. Ἀριστερώτερον ταύτης συνεπῶς εἶναι καὶ ἡ ἰσταμένη μορφή νέου. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐπ' ἀμφοτέρων εἶναι ὁμοία, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀνόματος πατρὸς ἐπὶ τῆς ληκύθου ἐκείνης τὸ ἐν τοῦλάχιστον γράμμα εἶχε χαραχθῇ ἀριστερόθεν τῆς νεανικῆς μορφῆς, ἐνῶ ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ὀλόκληρον εἶναι χαραγμένον ἐπὶ τοῦ χώρου ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς. Τὸ ἐθνικὸν ἀναγινώσκεται καλῶς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας καὶ διατηρεῖ τὸν παλαιότερον τύπον τῆς γενικῆς εἰς ἀντὶ ἐοῦ.

Εἶναι, νομίζω, πιθανώτερον, ὅτι καὶ ὁ ἔγγονος εἶχε ταφῇ ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἡ οἰκογένεια αὕτη Λοκρῶν εἶχε μετοικήσει καὶ ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν λήκυθος μετεφέρθη ἐκεῖθεν.

4.

E. M. 13184. Ἐπιτάφιος κιονίσκος φαιοῦ μαρμάρου. Τούτου ἔχει λειανθῇ τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου καὶ ἄνω, ἐνῶ τὸ κάτω μέρος ἀφέθη εἰς ἣν περίπου κατάστασιν ἐξῆλθε τοῦ λατομείου. Φθοραὶ τῆς ἐπιφανείας κατὰ τὸ ἄνω τμήμα ἔχουν προξενηθῇ κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν του εἰς τὸν συνοικισμὸν Ἀγ. Ἄννης, 15 περίπου μέτρα βορείως τῆς γεφύρας τοῦ Κηφισοῦ, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἐξυγιαντικῶν ἔργων κατασκευὴν ἀποχετευτικοῦ ἀγωγοῦ. Ὑψ. 038, διάμ. 017. Ἄνω φέρει δακτύλιον καὶ ὑπὸ τοῦτον τὴν ἐπιγραφὴν

Ἀβρων

δυναμένην νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸν 3^{ον} π.Χ. αἰῶνα.

5.

E. M. 13183. Μεγάλῃ ἐπιταφίᾳ πλάξ. Ταύτης ἐλλεῖπει σημαντικὸν τοῦ ἄνω μέρους, ἀφοῦ ἐπὶ τούτου ἦσαν χαραγμένοι δύο τοῦλάχιστον στίχοι μὲ μεγάλα γράμματα. Εὐρέθη ἐκεῖ ἐνθα καὶ ἡ προηγούμενη. Σφζόμ. ὕψ. 1.35 μ., πλάτ. 053, πάχ. 016. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει τὰς ἐπιτυμβίους ἐπιγραφὰς

I	— — — — Πειρ[αιεύς]. Θεόδοτος
II	Φιλιστίδου Πειραιεύς.
5	Πε Φιλιστίδης
III	Θεοδότου Πειραιεύς.

Στίχ. 4. Πειραεὺς ἀντὶ Πειραιεύς.

» 5. Τὰ ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ δύο γράμματα ἐχαράχθησαν ἐξ ἀβλεψίας· ὁ τεχνίτης δηλαδὴ ἐπανάλαβε τὰ δύο πρῶτα γράμματα τοῦ προηγουμένου στίχου.

Ὁ πρῶτος τῶν ἀναγραφομένων δύναται νὰ εἶναι συνώνυμος μὲ τὸν τρίτον. Εἰς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν δύναται νὰ ἀνήκῃ ὁ προτείνων εἰς τὸ ψήφισμα ἐν Hesperia 3, 1934, σ. 44, ἐὰν μὴ ἐκεῖνος εἶναι τῆς οἰκογενείας, ἧς τὸ ἐπιτύμβιον δημοσιεύεται ἐν IG II² 7195, ἥ καὶ ἄλλης.

6.

Εἰς IG II² 7987

Ὁ τρίτος στίχος τῆς ἐπιγραφῆς θὰ ἀναγνωσθῇ: *Στρατίον* ὄχι *Στράτου*. Ὅρθῳς παρὰ Καββαδία.

7.

E. M. 13325. Στήλη παρίου μαρμάρου, μετὰ ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων ἄνω, ἀκεραία. Ὑψ. 072, πλάτος κατὰ τὸ μέσον 030, πάχος 007. Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα φέρει ἐπιγραφὴν τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ 2^{ου} π.Χ. αἰῶνος

Δικαία

Δικαίου

Καλυδωνία.

Ἦτο ἄνευ ἀριθμοῦ ἐπιγραφικοῦ Μουσείου καὶ οὕτω παραμένει ἄγνωστος ὁ χρόνος εἰσαγωγῆς καὶ ἡ θέσις, εἰς ἣν εὗρέθη.

8.

Εἰς IG II² 10110

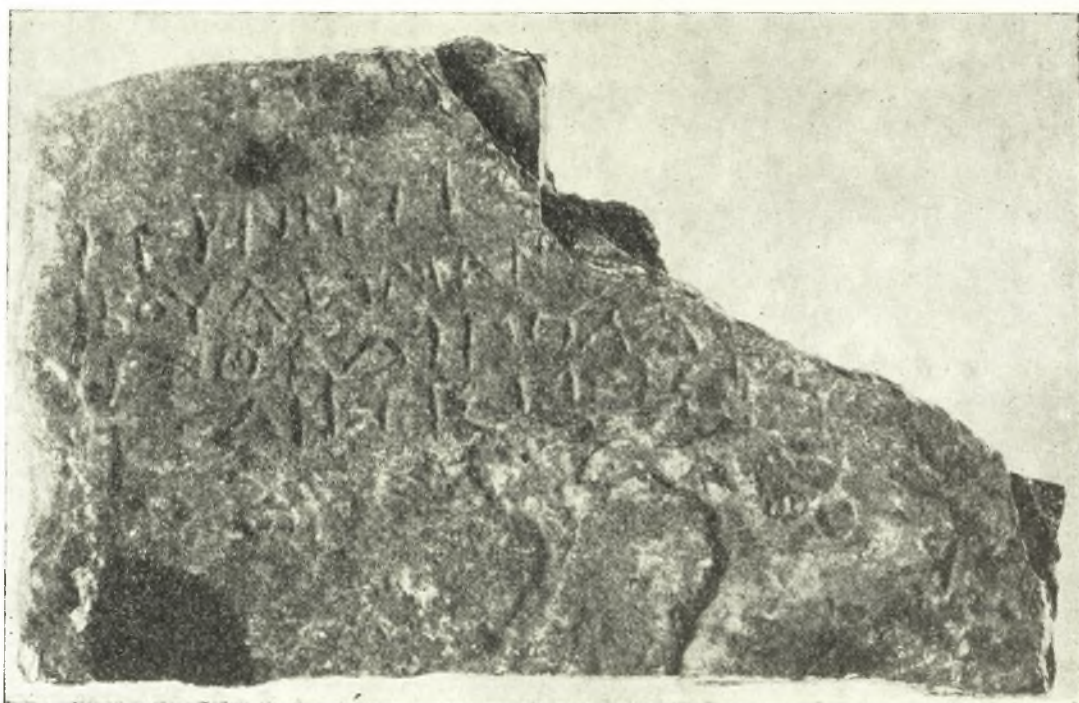
Ἐν Abh. Akad. Wiss. Berlin 1953 ἀρ. 4 καὶ εἰς τὴν σελίδα 26 τῶν Attische Grabschriften I ὁ καθηγητὴς W. ΡΕΕΚ ὁρθῶς ταυτίζει τὰς ἐπιγραφὰς ἐν IG II² 7018 καὶ 10110. Ἐνταῦθα ἐπιθυμῶ νὰ σημειώσω, ὅτι ὁ *Φιλιστίδης Διοδώρου Ὀτρυνεὺς* δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν ὁμώνυμον πρύτανιν ἐπὶ καταλόγου, χρονολογούμενου ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος (IG II² 678 στίχ. 39). Διότι ἡ μορφὴ τῶν γραμμάτων καὶ ἡ λήκυθος, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφή (E. M. 12345), δὲν ἐπιτρέπουν τὴν χρονολόγησιν ταύτην, ἀλλὰ τὴν κατὰ ἓνα τοῦλάχιστον αἰῶνα ἐνωρίτερον. Ὁ KIRCHNER ἐδημοσίευσε τὸ ἐπιτύμβιον τοῦτο ἐξ ἀντιγράφου τοῦ Hondius καὶ ἀναφέρει ὅτι εἶναι χαράγμενον ἐπὶ κιονίσκου, ὃν ὁμως δὲν εἶδε.

9.

E. M. 13201. Τμήμα πλακὸς μέλανος σχιστολίθου, ἀριστερῇ καὶ ἄνω ἀκέραιον. Εὗρέθη πρὸ τοῦ ἐκκλησιδίου «Παναγίτσα τοῦ Θίτι» ἀνατολικῶς τῆς Βάρης εἰς τὴν περιοχὴν δηλαδὴ τοῦ δήμου «Λαμπτρέων παράλων», μεταξὺ λίθων τοποθετημένων εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου, προσφερομένου διὰ τὸ ἀναμμα πυρᾶς¹, ἧς ἔχνη διατηροῦνται ἐπὶ τοῦ

1 Ὁ λίθος μοι παρεδόθη παρὰ τοῦ εὐρόντος αὐτὸν κ. Δημ. Πλιάτσικα, τμηματάρχου ἐν τῷ Ὑπ. Ἐθν. Παιδείας.

ἀριστεροῦ ἡμίσεός του (εἰκ. 2). Συνεπεία τῆς πυρακτώσεως καὶ τῆς εὐτελοῦς ποιότητος τοῦ λίθου ἔχουν ἀποσπασθῇ στρώματα τῆς ἐπιφανείας του. Γενικῶς ἡ διατήρησίς του εἶναι κακή. Σφζόμ. ὕψ. 012, μέγ. σφζόμ. πλάτ. 019, πάχ. 0025 μ. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς, καὶ ἀρχομένη 003 ἀπὸ τῆς ἄνω ὀφρύος τοῦ λίθου, ἔχει χαραχθῇ ἐπιγραφή

Εἰκ. 2. Ἐπιγραφή ἐκ Λαμπρῶν παράλων.

τύπου γραμμάτων τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος. Ταύτης σώζονται αἱ ἀρχαὶ τεσσάρων στίχων καὶ ἴχνη πέμπτου, ἦτοι:

Γυνή $\tau\sigma$ — — —
 βούλεται ἀνα — — —
 ἐνθαδιπολλο — — —
 κελητισμοῖς IE — — —
 5 . . Σ — — —

Εἶναι δυστυχῶς τόσον ἐλλιπής, ὥστε δὲν εἶναι εὐκόλῳ νὰ διαπιστωθῇ, ἂν αὕτη εἶναι γραπτὸν ἰδιώτου ἢ ἐπίσημον θρησκευτικὸν τοιοῦτον. Πάντως ἐκ τοῦ ἰδίου σχιστολίθου ὑπάρχουσι περίξ τοῦ ἐκκλησιδίου πολλαὶ πλάκες—καὶ ὅμοιος λίθος δὲν ἀπαντᾷται εἰς τὰ γύρω—, ὧν δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐγίνετο χρῆσις δι' ἀναγραφάς. Ὁ 5^{ος} στίχος πάντως ἔχει σκοπίμως ἐκκρουσθῇ· ἴσως οὗτος νὰ ἦτο ὀλιγώτερον εὐφημος τοῦ προηγούμενου.

Εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρέθη ἡ ἐπιγραφή, ἦτο ἄλλοτε ἀρχαῖον ἱερόν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς δηλαδὴ τοῦ βραχῶδους λόφου ἀπέκοψαν μέγα τμήμα τοῦ ἐξ ἀσβεστολίθου βρά-

χου καὶ ἐσχηματίσθη οὕτω τετράπλευρος χώρος παρέχων ὄψιν λιθοτομίας. Ἐν συνεχείᾳ ὥρισαν τοῦτον ὡς ἱερὸν καὶ ἐσκάλισαν ἐπὶ μὲν τῆς πρὸς Ἀνατολὰς πλευρᾶς του, τῆς καὶ ὑψηλοτέρας, δις τὰ δύο πρῶτα γράμματα τῆς λέξεως *ἡόρος*¹ ἐπὶ τοῦ συμπαγοῦς βράχου, εἰς δὲ τὴν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν κοιλάδα δις καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ γράμματα ἐπὶ βράχων μόλις προεχόντων τοῦ ἐδάφους, κατὰ τὸν 5^{ον} π. Χ. πιθανῶς αἰῶνα. Εἰς νεωτέρους χρόνους ἐκτίσθη κατὰ τὸ μέσον τοῦ χώρου τούτου τὸ ἐκκλησιδίδιον τῆς Παναγίτσας.

Ποία θεότης ἐλατρεύετο ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα δὲν παραδίδεται. Τὸ περιεχόμενον ὅμως τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἀρμόζει εἰς ἄλλας ἢ τὸν Διόνυσον καὶ τὴν Ἀφροδίτην. Ἡ ἐν τῷ 1^ῳ στίχῳ μνεῖα γυναικὸς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐν τῷ 4^ῳ στίχῳ λέξιν *κελητισμοῖς* (ἢ — *σμοὶ*) προάγουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν σκέψιν ταύτην.

Κέλης καὶ *κελητίζω*², μὲ τὴν σημασίαν α) κέλητος ἵππου β) μικροῦ μονοκώπου πλοιαρίου καὶ ἐπιβαίνειν τούτων, ἦσαν γνωστά. Ἐπίσης ἀπὸ τὸν ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ

Σφῆκ. 501 *κάμῃ γ' ἢ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι ἔκλενον, δξυνθυμηθεῖσά μοι
ἦρετ' εἰ τὴν Ἰπλίον καθίσταμαι τυραννίδα.*

Θεσμοφορ. 153 *Οὐκοῦν, κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποῆς;*

Λυσιστρ. 59 *Ἄλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος· ἀλλ' ἐκεῖναι γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρνθραι.*

τὸν ΑΘΗΝΑΙΟΝ, Π' 577^d *φασὶ καὶ τὴν Λάμμαν
τὸν βασιλέ' εὐμελῶς κελητίσαι ποτὲ
ἐπαινεθῆναι θ'. ἢ δὲ...*

Κατὰ τὸν ΕΥΣΤΑΘΙΟΝ, 1539, 34: *ὅτι δὲ πολυνύμνον ὃν τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἄμβων τε γὰρ λέγεται καὶ χοῖρος καὶ ἐσχάρα καὶ δέλτα τὸ αὐτὸ καὶ κέλης καλεῖται παρὰ τοῖς κωμικοῖς, μὲ μεταφορικὴν σημασίαν ἐπὶ ἀνθρώπων.*

Τὸ κελητισμὸς σημαίνει τὴν πρᾶξιν, ὡς εἰς τὰ μὲ τὴν ἰδίαν κατάληξιν ἐναγισμός, ἐξαγνισμός, ἀγιασμός, ὅπου ὅμως νοεῖται πρᾶξις σχέσιν ἔχουσα πρὸς τὴν λατρείαν. Θὰ ἦτο λίαν ἐνδιαφέρον νὰ διαπιστωθῇ, ἐὰν τοῦτο ἰσχύη καὶ ἐν προκειμένῳ. Διότι ἡ λέξις κεῖται ἐνταῦθα ἢ μὲ τὴν ἔννοιαν ἀποχῆς ἀπὸ κελητισμῶν τῶν προσερχομένων εἰς τὸ Ἱερὸν ἢ τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς τούτου ἐν σχέσει ὅμως πρὸς τὸ Ἱερὸν. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἡ ἐπιγραφή δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὰς ἄλλας μεμαρτυρημένας διὰ τὰς Λαμπτρὰς λατρείας, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Κραναοῦ, εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Διονύσου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦ ἦγοντο Διονύσια, εἰς ἃ ἀναφέρονται πιθανῶς αἱ νῆκαι χοροῦ ἐν ἐπιγράμματι εὐρεθέντι εἰς τὴν περιοχὴν καὶ χρονολογουμένῳ ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοῦ 4^{ου} π.Χ. αἰῶνος ἡμίσεος (IG II² 3101). Διὰ τὴν αὐτὴν ἐορτὴν ἐν ἄλλῳ ἀττικῷ δήμῳ παραδίδεται: *Βραυρῶν πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἦγοντο καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνas ἤρπαζον* (ΣΧΟΛ. ΑΡΙΣΤΟΦ. Εἰρ. 874).

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Θ. ΜΙΤΣΟΣ

¹ Ταῦτα παρατηρήθησαν τὸ πρῶτον παρὰ τοῦ C. W. ELIOT τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς. ² Ἰδὲ καὶ *κελητιάω*, ΗΣΥΧ., *κελήμιον*, ΘΟΥΚΥΔ., I 53, IV 120.